

Een selectie teksten van correspondent Bart Dirks

Samengesteld voor 'Broodje Brussel bij deBuren' op 1 oktober 2007

de Volkskrant van 03-02-2005

Autorijden in België is vragen om ongelukken

Bart Dirks

Tokio mag dan zijn fameuze dubbeldekswegen hebben, Brussel heeft een gigantisch stelsel van autotunnels. De E40 vanuit Leuven mondt uit in een handvol zwarte gaten, die elk twee- of driebaans een andere richting de stad induiken. Ze zijn levensgevaarlijk, meldde dagblad De Morgen woensdag. Vanaf de Grote Ring leiden De Jubelpark- en de Wettunnel richting Kleine Ring, via de Belliardtunnel kun je de stad uit. Onder de vijfhoekige Kleine Ring sluit het ene gapende gat aan op het andere: Georges-Henri, Montgomery en Boileau, van Rogier- tot Kruidtuintunnel, van Hallepoort- tot Stefanietunnel, om er enkele te noemen.

Wie er de weg niet kent, raakt in deze wirwar hopeloos gedesoriëteerd en geïntimideerd. In- en uitvoegend verkeer moet elkaar op de vierkante meter voorrang verlenen. Soms is het kilometerslange, ondergrondse parcours zo heuvelachtig dat je maag opspeelt alsof je in de achtbaan zat. In de tunnels zelf liggen op- en afritten verscholen, niet zelden gevolgd door U-bochten en nieuwe splitsingen met keuzes als 'Overige richtingen' (linksaf) en 'Andere richtingen' (rechtsaf).

Wie de tunnels kent, zal zich niet verbazen dat de Belgische brandweer gisteren alarm heeft geslagen. Foutparkeerders blokkeren de nooduitgangen, de rookafzuiging is waardeloos, de noodverlichting is inadequaat en vaak ontbreekt de branddetectie, aldus de pompiers. Brussel en de federale overheid hebben aangekondigd in drie jaar vijftig miljoen euro te zullen steken in herstel en veiligheid.

Blijf ik zolang bovengronds? Welnee, dankzij enig oefenen leveren die tunnels me op jaarbasis een midweek vakantie op. Het zijn wormgaten waardoor je menig verkeerslicht en rotonde kunt omzeilen. Geldt er ondergronds ook een maximumsnelheid? O ja? Hoe hard dan?

En ach, autorijden in België is toch al een hachelijke onderneming. Sta je met vier rijen dik te wachten voor het stoplicht, dan blijken er na de kruising nog maar twee banen over te zijn. Extra gas geven en ritsen maar! Zit je op de inhaalstrook van de E19, duikt er links een oprit op, inclusief trage vrachtwagen. Vol op de rem!

Berucht zijn ook de verkeerspleinen - volgens een inventarisatie uit 2002 van de overheid zijn er alleen al in Vlaanderen achthonderd gevaarlijke en onoverzichtelijke kruispunten. Er is honderd miljoen euro per jaar beschikbaar voor de aanleg van zebra's, oversteekplaatsen voor fietsers en duidelijke voorsorteerstroken.

Maar de verbeteringen gaan traag. Voor 420 van de achthonderd gevaarlijke punten zijn studies voor heraanleg gemaakt. Daarvan zijn er 310 goedgekeurd, 86 aanbesteed en nog maar zes afgewerkt. 'Er is heel wat tijd naar studie, naar consensus en naar overleg gegaan', verklaart de Vlaams minister van Openbare Werken, Kris Peeters. Hij belooft dat de vaart er nu in komt.

Het helpt ook al niet dat de Belgische chauffeurs het volgens mij minder nauw nemen met de drank dan de Nederlandse automobilisten. Rijden met een paar glaasjes te veel op, amai, een mens moet toch zeker 'op café' kunnen gaan? Van wat pintjes gaat het promillage heus niet omhoog; daarvoor moet je immers alcohol drinken.

Geen wonder dat de BOB in België is bedacht, de Bewust Onbeschonken Bestuurder. Dubbele tongen beweren evenwel dat dit acroniem staat voor Bewust Ontzettend Bezopen of Belabberd Opeleide Bestuurder. Volgens een woensdag aangehaald onderzoek in dagblad Le Soir vindt 31 procent van de Belgen dat iedereen zelf maar moet weten waar de grens ligt. In 24 andere Europese landen is gemiddeld slechts 20 procent van de ondervraagden zo coulant.

Wie alle gevaren ernstig neemt, zou toch haast de straat niet meer op durven. Maar de Belgen blijven blijmoedig, blijkt uit hetzelfde onderzoek. Liefst 27 procent vindt de autogordel niet nodig, 'zolang men maar voorzichtig rijdt'. Gemiddeld in Europa vindt 'slechts' 19 procent van de Europeanen dat. Toch gaat het beter met de Belgische verkeersveiligheid. Het aantal ongelukken met doden en/of gewonden daalde van 49.861 in 2003 naar 45.540 vorig jaar. België had 51 verkeersdoden minder te betreuren.

Het groeiende aantal flitspalen is daar zonder meer debet aan. Om nog maar te zwijgen van de gevreesde 'superboetes', die ook steeds vaker daadwerkelijk worden geïnd. Al zijn er grote verschillen tussen de landsdelen. De krant La Dernière Heure publiceerde vorige week een handzaam overzicht van alle flitspalen. Meer dan duizend staan er in Vlaanderen, nog geen 25 in Wallonië.

Het komt goed. Laatst stond er zelfs een politieauto in een van de Brusselse tunnels snelheidsduivels te flitsen. De patrouille blokkeerde wel de nooduitgang.

de Volkskrant van 09-01-2006

Keurig met twee woorden in de Michel Angelolaan

Bart Dirks

Tussen de buitenlandse eurocraten en kantoortjes van lobbyisten wonen ook nog 'echte' Brusselaars. Hoogbejaarden die keurig met twee woorden spreken.

'Prettige dag meneer, uh Dirks! Van de Michel Angelolaan 72, nietwaar?' De postbode die al bijna een jaar niet meer in mijn straat komt, herkent me feilloos van gezicht, naam, straat én huisnummer. 'Ik heb 25 jaar de post bezorgd in uw straat; dan weet je er alles', zegt hij.

Hij maakte geen half werk van zijn taak. Als onze bovenbuurvrouw er niet was, vroeg hij mij haar pakjes en aangetekende brieven aan te nemen. 'Het mag eigenlijk niet, maar mevrouw Mead schiet er niets mee op als ze vrij moet nemen om naar het postkantoor te komen. En u werkt toch vanuit huis, nietwaar?'

Een computerprogramma, Georoute, heeft voor duizenden Belgische postbodes de vertrouwde bestelrondes omgegooid. Zo verloor onze facteur de Michel Angelo. 'Wat heeft het voor zin dat mijn collega nu drie van mijn straten doet, en ik drie van haar?' De Michel Angelolaan, alias Avenue Michel Ange, was van hem. Hij mist het straatje, zoveel is duidelijk.

Begrijpelijk. Het is een laan met fraaie herenhuizen, die aan de ene kant licht hellend afloopt naar het intieme Square Ambiorix met zijn Art Nouveau-panden en aan de andere kant uitkijkt op een punt van het immense Jubelpark (Cinquantenaire). De triomfboog in dat park, hoger maar onbekender dan de Brandenburger Tor in Berlijn, is vanaf de Michel Angelolaan niet te zien. Wel kijken we 's winters uit op de Grote Moskee van Brussel en weten de luidruchtige halsbandparkieten uit het park de pinda's in onze tuin te vinden.

De ligging is ideaal. Eén keer de hoek om, drie minuten lopen, en je staat voor het 'Berlaymont', het hoofdkwartier van de Europese Commissie. Vier minuten lopen is het naar het 'Justus Lipsius', het gebouw van de Europese Raad. Dichter bij het hart van de Europese Unie kun je nauwelijks wonen.

Soms brengt dat enige overlast met zich mee. Zeker twee keer per jaar worden om de hoek wegversperringen opgeworpen. De ME staat dan met waterkannonnen paraat, een politieheliikopter cirkelt rond. Dure auto's met motorescortes rijden af en aan met de Europese leiders die in het Raadsgebouw hun Top houden.

Een straat met zulke mooie, ruime huizen op, zoals de Vlamingen zeggen, 'een boogscheut' van de Europese instellingen, is een populaire woonstraat voor journalisten, eurocraten en lobbyisten. De Duitse eurocommissaris is onze overbuurman.

Ook de bewoners van ons herenhuis, opgedeeld in drie appartementen, bewijzen het internationale karakter van deze buurt. Er wonen een Nederlandse journalist en een bioloog, met twee Hollandse fietsen tegen de spijlen van het kelderraam, een Britse eurocraat en een Amerikaanse official van de NAVO.

Lobbyisten hebben menig pand verbouwd tot kantoor. Mijn laptop pikt het signaal op van het draadloze netwerk van Gallup, dat opinies peilt voor de Europese Commissie. Aan de overkant is de vertegenwoordiging van de regierender Bürgermeister der Stadt Berlin gevestigd. Verder zetelen in onze straat onder meer de Duitse deelstaat Noord-Rijnland-Westfalen en het Southwest UK Brussels Office.

Het buurtcomité heeft er gemengde gevoelens over. Enerzijds horen die kantoortjes bij de Europawijk, anderzijds verdringen ze de woonruimte. Een handtekeningactie van de buurtbewoners voorkwam afgelopen najaar dat elf panden mogen worden verbouwd tot hotel met 77 kamers. Een Oostenrijkse projectontwikkelaar, die de panden heeft opgekocht, had het nakijken.

Zo gewild de Michel Angelo op werkdagen is vanwege zijn schaarse, gratis parkeerplaatsen, zo rustig is het in de weekeinden en vakanties. De kantoortjes zijn dicht, er zijn parkeerplaatsen à volonté.

's Zomers en met kerst gaan ook de meeste internationale bewoners naar hun vaderland. Er staan dan op woensdag- en zaterdagochtenden amper vuilniszakken buiten. Alleen bij Résidence Senior Alverna ('direction paramédicale') ligt er altijd een hele berg. Want gelukkig wonen er tussen de kantoortjes en de buitenlandse eurocraten ook nog een paar 'echte' Brusselaars.

's Zomers worden de fragiele oudjes in hun rolstoel naar buiten gereden. Op weg naar de bakker beging ik op zulke dagen lang dezelfde fout.

'Bonjour!', zei ik beleefd.

'Bonjour monsieur!', luidde het nog veel beleefder antwoord van de hoogbejaarde dames. De postbode had het natuurlijk wél geweten: in de Michel Angelolaan spreekt men nog keurig met twee woorden.

de Volkskrant van 13-10-2003

Koedendak meneer, bezjoer madame

Bart Dirks

'Je bestelt je koffie toch wél in het Nederlands?', vermaande een Antwerpse me, toen ze hoorde dat ik naar Brussel was verhuisd. De Belgische hoofdstad is officieel tweetalig en de Nederlandstaligen hebben daar hard genoeg voor geknokt. 'Laat ik het niet merken hè!'

Want die bijdehante Hollanders bestellen natuurlijk allemaal un café au lait, s'il vous plaît. Of vertellen dat ze in de Avenue Michel Ange wonen, terwijl er op de straatnaambordjes toch ook Michel Angelolaan staat. De postbode/facteur vindt beide, al is het zelden binnen vier werkdagen. Maar dat heeft meer te maken met het euvel dat de halve stad de postcode 1000 Brussel deelt.

Brussels tweetaligheid (nog afgezien van de Babylonische spraakverwarringen dankzij de Europese instellingen, de NAVO en allochtonen van buiten de EU) zet (nieuwe) Brusselaars voortdurend op het verkeerde been. Vraag bij de metro om een 'tienrittenkaart', dan verstaat de lokettist het niet. Bestel vervolgens in La Mort Subite op het beste schoolfrans deux bières, dan zet de serveerster/serveuse de consumpties/consommations neer met: 'Alsjeblieft heren, twee pintjes.' Amaai, ze had al lang door dat die mennekes beter Nederlands spreken'.

Het Waalse Frans en het Vlaamse Nederlands bestuiven elkaar. Vlamingen zeggen te pas en te onpas voilà en bon, Walen bezigen belgicismen als kot (studentenkamer), babeler (babbelen) en zieverer (zeveren). Koeterwaals voor een Parijzenaar. Elkaars taal spreken is een kwestie van kleine alledaagse hoffelijkheid, stelt de publicist Geert van Istendael in zijn boek *Arm Brussel*. De Nederlandstalige buurman zegt bezjoer, de Franstalige buurvrouw antwoordt met koedendak.

Wat zeker niet betekent dat alle Brusselaars tweetalig zijn. Brussels minister-president Daniel Ducarme, door het Vlaams Blok uitgemaakt als 'Nederlands onkundige Vlamingenhater', heeft bij zijn benoeming in juni moeten beloven 'tegen 15 oktober' Nederlands te spreken. Ducarme heeft geen keus, als voorzitter van het Brussels Gewest: tweetaligheid van bestuurders is een eis in 'de taalhoffelijkheidsakkoorden' van 1997.

Hoffelijk zijn ook de grootwinkelbedrijven. Zij doen hun uiterste best niemand voor het hoofd te stoten. Supermarkt Delhaize hangt vol met dubbele bordjes. Begint het ene affiche met de Nederlandstalige aanbieding en de Franse offerte eronder, dan is het bij de volgende poster gegarandeerd omgekeerd. Maar in ziekenhuizen gaat het minder goed. Rapporteur Boris Cilevics van de Raad van Europa kwam half september naar Brussel om klachten te onderzoeken van Nederlandstalige patiënten. Zij zouden in de meeste ziekenhuizen niet in hun moerstaal worden geholpen.

De instellingen vreesden verrassingsbezoeken van Cilevics en roosterenden op de dag van zijn komst zo veel mogelijk tweetalig personeel in. Cilevics liet evenwel niet het achterste van zijn Letse tong zien. Zijn diplomatieke eerste indruk is dat het om 'een complexe situatie' gaat. De Raad van Europa studeert nog wel even over een uitspraak.

Een doorbraakje is er sindsdien toch al te melden. Brussels minister van Volksgezondheid Rudy Demotte wil dat de spoedgevallendiensten van de Brusselse openbare ziekenhuizen over vier jaar tweetalig zijn.

'Ik kan niet aanvaarden dat mensen die naar een hospitaal gaan, geen antwoord in hun eigen taal kunnen krijgen. Ik als Franstalige kan dat niet verdragen.' Hij is, zo benadrukt nieuwszender VRT, de eerste Franstalige die ijvert voor tweetalige ziekenhuizen.

Op landelijk niveau wordt het precaire taalevenwicht als het maar even kan zorgvuldig bewaakt. Koning Albert II spreekt zijn tv-boodschappen aan zijn onderdanen twee keer in. En helemaal volgens het boekje is het als Jan Smets tijdens een persconferentie over de arbeidsmarkt plotseling overstapt van het Nederlands op het Frans. Weer iets later keert de directeur van de Nationale Bank

onaangekondigd terug op het Nederlands. Hetzelfde doet Frank Vandenbroucke, federaal minister van Arbeid en Pensioenen.

Chapeau (petje af), bij benadering zijn er even veel Franse als Nederlandse woorden gesproken. Niemand gepasseerd, en zowel de Waalse als Vlaamse tv en radio hebben een citaatje van de bankdirecteur en minister kunnen opnemen. 'Andere vragen, autre questions?', vraagt minister Vandenbroucke aan het eind van zijn persconferentie met bankier Smets. 'Oké voilà. Merci beaucoup en bedankt voor uw komst.'

Excusez madame! Doet u mij nog zo'n café au lait en iets tegen de migraine.

de Volkskrant van 03-10-2005,

Geen vermoedens nopens de daders

Bart Dirks

De procureur des konings, oftewel de Brusselse officier van justitie, heeft in korte tijd twee keer bericht over mij ontvangen.

Mijn excuses, edelachtbare, u heeft vast dringender zaken aan uw hoofd. Ik kan u geruststellen, want een derde keer heeft de dienstdoende agent een oogje dichtgeknepen. Ondertussen is wel al drie keer in mijn zwarte lease-Peugeot het driehoekige ruitje voor de linkerbuitenspiegel ingeslagen, nondedju.

Zelfs in onze keurige straat in Brussel, met een heuse eurocommissaris als overbuurman, wordt dus in auto's ingebroken. Al blijkt er de eerste keer niks gestolen. Het dashboardkastje is weliswaar geopend, maar alle cd's liggen er nog in. De kofferbak staat op een kier, maar daar slingeren de gevarendriehoek en ruitenvloeistof als vanouds in het rond.

Op naar het hoofdcommissariaat van politie, aan de Kolenmarkt bij de Grote Markt. Daar gaat mijn zaterdagavond, denk ik geërgerd, bestolen toeristen zullen er wel een eindeloze rij vormen. Toen we nog in Amsterdam woonden, hadden we weliswaar een buurtpost die 24 uur per dag geopend was, maar daar moesten telkens als ik er kwam (vanwege fietsendiefstal) junks met een overdosis worden gereanimeerd. Slachtoffers van fietsendieven konden er wachten tot ze een ons wogen.

Op de Kolenmarkt ben ik meteen aan de beurt. Verbalisant Guy Pint maakt in rap tempo een 'Attest (te bewaren) van klachtneerlegging' op. Hij neemt snel een kijkje bij de auto en tikt dan zonder verdere vragen mijn 'relaas van de feiten'. Ik had de Peugeot 'slotvast' geparkeerd en 'ik ken geen getuigen der feiten en heb geen vermoedens nopens de daders'.

'Voilà', zegt inspecteur Pint als hij de twee vellen van het proces-verbaal van een officiële stempel voorziet, 'een afschrift van dit attest gaat naar de procureur des konings' (hij laat meteen doorschemeren dat de goede man voor mijn zaak niet al te veel mankracht in zal zetten). Als extra service noteert inspecteur Pint het telefoonnummer van Carglass - dat kent hij uit zijn hoofd.

Ik inmiddels ook, helaas. Deze maand is nog twee keer hetzelfde ruitje ingeslagen. Weer niks gejat, waarschijnlijk 'gewoon' vandalisme. Andermaal aangifte gedaan op de Kolenmarkt. Daar vraagt inspecteur Michel Maury of we ook Frans kunnen spreken. 'Ik heb wel Nederlands op school gehad, maar dat is lang geleden', vertrouwt Maury me toe als we het afgeplakte raampje bekijken.

Niet veel later sta ik weer buiten met mijn Franstalige 'attestation de dépôt de plainte' voor de procureur en de verzekering. Op aanraden van Maury leg ik achter de voorruit in drie talen een briefje neer met de mededeling dat er in deze auto niets te halen valt. Kofferbak en dashboardkastje staan open. Dus alstublieft/s'il vous plaît/please, laat het ruitje heel.

Dat sarcasme blijkt vragen om een reactie. Al een nacht later ligt hetzelfde raampje opnieuw aan diggelen. Carglass geeft me die woensdagochtend voorrang in hun werkplaats en, hopen dat het bij een grapje blijft, zeg ik tegen de monteur à demain. Tot morgen, lacht hij en hij belooft prompt een extra voorraad Peugeot-ruitjes te bestellen en ze voor mij achter de hand te houden.

Vervolgens naar het politiebureau voor aangifte, dit keer in het wijkkantoortje op de Clovislaan. Maar een proces-verbaal wordt er niet opgemaakt. 'De verzekering krijgt de papieren van Carglass, dat is voldoende', zegt de agent stellig. 'Trouwens, in uw straat zijn onlangs al twee keer eerder autoruitjes ingeslagen.'

Dat zijn kennelijk de berichten van het hoofdcommissariaat over mijn autopech. De agent geeft me een welgemeend advies. 'Voor honderd euro per maand hebt u in de buurt een garage. Of kunt u dat niet inbrengen?' (Inbrengen is Vlaams voor declareren bij je baas of anders aftrekken van de

belasting). Ferm antwoord ik hem dat ik niet wil wijken voor diefstal, zoals volhardende politici in deze bange dagen niet wensen te wijken voor terreur.

'U moet het zelf weten', zegt de agent schouderophalend. 'En anders komt u toch zeker bij mij in de straat wonen, in Wolvertem. Ik doe thuis mijn auto en huisdeur nooit op slot. Dat kan in een grote stad als Brussel niet meer.'

Tsja. Voorlopig verkies ik Brussel toch boven een dorpje ten noorden van Grimbergen. Als driemaal niet scheepsrecht blijkt te zijn, zal ik er misschien nog eens over denken.

de Volkskrant van 26-09-2006

'Zuiders geïnspireerd' stemmen in België

Bart Dirks

Tot voor kort had ik nog nooit van Els Ampe gehoord en omgekeerd weet zij evenmin wie ik ben. Toch wil Els niets liever dan bij mij op bezoek komen. Maar wel graag vóór zondag 8 oktober.

Ook kreeg ik een week of wat geleden onverwachts post van ene Käthe Stock. Ze prijst haar echtgenoot Steven Vanackere de hemel in. Daarna volgden mooie brieven van onder anderen Joëlle Milquet en Freddy Thielemans.

Politiek is persoonlijk in België en in de aanloop naar de gemeenteraadsverkiezingen wordt echt alles uit de kast gehaald om zieltjes te winnen. Joëlle is lijsttrekker van de Franstalige christendemocraten (CDH), Freddy burgemeester van Brussel namens de Parti Socialiste (PS).

Els is lijsttrekker in Brusselse gemeenteraadsverkiezingen voor het kartel VLD-Vivant. De liberale doet de kiezers een 'unieke aanbieding'. 'Wil je goed voorbereid je stem uitbrengen op 8 oktober? Spreek dan met een zestal vrienden en kennissen af om deze politica te ontmoeten en spreken.' Waarop haar gsm-nummer volgt.

'Wij kennen elkaar niet persoonlijk', begint Käthe haar brief. 'Maar u en ik hebben wel drie dingen met elkaar gemeen: we zijn Nederlandse staatsburgers; we wonen in Brussel; en we hebben ons laten registreren om deel te nemen aan de gemeenteraadsverkiezingen.'

Ze verklaart dat ze 'al heel wat jaren in Brussel woont', maar dat ze nooit eerder de moeite heeft genomen er te gaan stemmen. 'U mag dus wel aannemen dat ik een goede reden had om me zeker in te schrijven op de kieslijsten. Die reden heeft een naam. Ik ben er zelfs mee getrouwd!'

De brief leidde onder de Nederbrusselaars tot enige hilariteit én tot gefronste wenkbrauwen, onder meer door het zinnetje: 'Als Nederlander kijkt u misschien met sympathie naar het wat meer zuiders geïnspireerde politieke bedrijf in ons land, maar u vertrouwt toch liever iemand die wat nuchter en to the point is?' (Käthes cursivering). Ze zegt net niet dat België een bananenrepubliek is, maar het scheelt weinig.

Geen idee of ook de Belgische verkiezingscampagnes zuiders geïnspireerd zijn. Wel is zonneklaar dat lokale verkiezingen in België veel meer deining teweegbrengen dan Nederlandse gemeenteraadsverkiezingen.

De Belgische media hebben het bijna nergens anders meer over, juist ook door de grote verwevenheid van lokale en nationale politiek: parlamentsleden en ministers zijn doorgaans ook kandidaten voor een gemeenteraad. En waar in Nederland de arme vrijwilligers de partijaffiches vooral moeten zien kwijt te raken op de officiële verkiezingsborden die de gemeente neerplant, hangen hier opvallend veel posters in winkels en huizen. Opmerkelijk fenomeen is het tuinbord, waarop een kandidaat zich in breedbeeldformaat etaleert.

Met die tuinborden wordt niets aan het toeval overgelaten, vertelde Bart Somers me onlangs op de tribune bij een potje zaalvoetbal in Mechelen. 'Ik heb nu zo'n 142 borden in de stad staan', zei de burgemeester, tevens landelijk voorzitter van de liberale VLD van Els en Guy Verhofstadt. 'We nemen dat heel serieus en kijken echt op de kaart of er geen blinde vlekken zijn in bepaalde straten of wijken.'

Daarvoor zijn volgens Bart twee redenen: je steekt de andere kandidaten de loef af met een alomtegenwoordige presentie en de kiezer krijgt het warme gevoel dat je een geboren winnaar bent. Maar uiteindelijk gaat het natuurlijk om de inhoud van de boodschap. Waar staan de politici voor? Wat beloven ze? Wat hebben ze tot nu toe bereikt?

Juist op dat punt krijgt Patrick Janssens dezer dagen steeds meer kritiek te verduren. Niet dat hij niets heeft bereikt, in tegendeel, maar de inhoud dreigt even op de tweede plaats te komen. De

burgemeester van Antwerpen heeft de onmogelijke taak het op te nemen tegen Filip Dewinter. Diens Vlaams Belang rekent op 35 procent van de kiezers en dat is misschien een conservatieve inschatting.

Dat de burgemeester niet debatteert met Filip wordt hem nog wel vergeven, want dat doet (lees: durft) niemand. Maar hij plaatst zich in zijn verkiezingscampagne nu zelfs boven de andere (coalitie)partijen, inclusief zijn eigen socialistische SP.A. Antwerpen hangt vol met affiches van vijftig bekende Antwerpenaren, die in plaats van hun eigen handtekening de naam 'Patrick' hebben geschreven. Geen achternaam, geen verwijzing naar de verkiezingsdatum, naar het lijstnummer of de SP.A. 'Patrick' volstaat.

Zuiders geïnspireerd? Welnee. Een bananenrepubliek? Onzin. Politici willen dicht bij de burgers staan. Dankzij zijn bekendheid en populariteit kan Patrick doen waar Els, Käthes man Steven, Joëlle, Freddy en Bart enkel van dromen. Enkel Filip zou er nog meer succes mee oogsten.